

ARA!!, en el
primer núme-
ro de la segona
època, saluda
tota la Premsa
nacionalista
i revolucionà-
ria de la Pàtria
Catalana.

En l'obertura del II Congrés Nacional Ordinari **VISCA CATALUNYA LLIURE!!**

La missió de les joventuts

No heu sentit mai l'engúnia qu'efa de vegades, veure un infant amb cara d'home? Doncs, encara en fa més un jove amb cara de vell. I, de la mateixa manera que serà un home mancat, en un ordre o altre, el que no hagi pogut viure com a infant la seva infància, en serà també el que no hagi pogut o sabut viure com a jove la seva joventut.

Tant la infància com la joventut són dues edats que haurien de perllongar-se el màxim possible. Les dues tenen el do de conservar l'organisme i les seves facultats espirituals en un estat de ductilitat que després no tarden a perdre i és, mentre dura aquesta, que la voluntat ha de cuinar a imprimir-hi el que demà ha de constituir el caràcter.

Quantes i quantes possibilitats s'han perdut en molts homes per haver fet fallida, pel que sigui, en aquestes dues edats que tant compleixen en la vida!

Joves, doncs, sapigueu ésser joves i viure la vostra joventut de manera que, quan la vida i els anys us en prenguin el títol, vosaltres pugueu seguir sentint-ne tota la força. No tot en l'home és tivanor de braç, ni tot és musculatura. Hi ha en ell aquella altra tensió espiritual que, quan és prou forta, pot arribar a fixar una joventut per sempre. Un exemple? Francesc Macià!

Fou ell que, de cap blanc, sapigué enardir i animà aquell moviment de joves a Prats de Molló que, fracassat i tot per traïdoria d'un que no era català, fou el gest que, internacionalment, donà el cop més mortal a la dictadura i a la monarquia espanyola, tot internacionalitzant el problema de Catalunya.

Aquesta mateixa sensació a la qual em referia de l'infant home i de l'home-vell hem donaria un partit, per fort que fos, que no tingués una bona joventut. També els partits tenen la seva fesomia i ai d'aquells que, tot i essent joves, j'atiguessin la cara de vells! Poca vida els quedaria en el camí de les lluites per la consecució dels ideals d'aquella part del poble que ells representen. Els ideals, com a joves que són sempre, d'aquella joventut de les coses eternes, exigeixen també el fervor i l'impetu de la mà, del braç i de l'ànima joves. Aquest fervor i aquest impetu és el que representen les joventuts en els partits.

El seny que sempre han de tenir els dirigents d'un partit, quan no pot conjugar-se amb aquest impetu, enlloc de les regnes sensibles que guien, es converteix en brida morta que oïega.

Joventuts d'Esquerra "Estat Català", sigueu sempre aquest impetu que mantingui en tensió tota activitat política i que les vostres inquietuds i el vostre dinamisme donguin caràcter a aquest gran partit nostre a les mans del qual, avui, estan els destins de Catalunya.

A la Catalunya nova, a la Catalunya jove li cal també un partit jove. En aquesta cursa de velocitat dels pobles que corren per a dur a la Humanitat la torxa de la llibertat i de la justícia, Catalunya duu un temps de retard fatal en tot el poble que hagi passat les adversitats històriques que ha passat el nostre. Sigui, doncs el nostre partit amb impuls de joventut que guanyi aquesta cursa i que, amb alenada nova i renovadora, faci que Catalunya, nova i renovada, arribi a la meta.

Aquesta és la missió essencial de les joventuts. Mal la complirien, però, si abans no es renovessin a si mateixes per l'esport, pel cultiu de l'esperit, per una bona educació política, per l'estudi conscient dels problemes polítics i socials del món i de casa nostra, en una paraula: fent que la primera lluita a lliurar i a guanyar sigui la de la pròpia formació. Una formació més completa possible i en la qual domini sempre la raó per damunt de l'instint, la sensibilitat per damunt de la força; més breu: l'esperit per damunt de la matèria.

L'home fort no és aquell que fa de la força un espectacle ni una ostentació, sinó el que en sap fer una reserva interior al servei del deure. Ni és el més fort el que no pot contenir les pròpies energies, sinó el que n'és mestre.

Sigui aquesta la força de les joventuts d'Esquerra "Estat Català" al servei del més pur i del més fervent nacionalisme, en aquell sentit humanista universalista i obrerista que li donà Francesc Macià, que en fou el gloriós fundador i en serà sempre el Cap espiritual que ha de dur-nos a la victòria!

Posició social

Ens trobem davant una ofensiva capitalista formidable. Tota la força d'aquesta gent que ha vingut robant i destruint l'organització estatal en grau formidable, aixeca ara una polsaguera de despit, prenent entrançar l'obra social del Front Popular. Nosaltres en aquests moments més que mai, hem de ratificar la nostra conducta envers aquest problema, iniciada a l'endemà del 6 d'octubre.

Estem al costat de tot ço que presenti un atac per violent que sigui a aquesta conxorxa capitalista que apunyala altra volta, com si res no hagués passat, a les classes oprimides, i, per tant, al costat de les organitzacions proletàries.

No tolerarem, però, de cap de les maneres que com a organització se'ns ataquí per errors passats en les qüestions de tipus social. D'ençà del 6 d'octubre l'organització deixà de banda tot el que pogués semblar intromissió i entrebancament de la marxa envers la revolució social. Això no va ésser més que el veritable sentit dels militants en aquestes coses.

Durava massa temps aquell corrent anti-obrerista de les nostres Joventuts per a no abatè'l d'una manera definitiva. Com tots els militants de les Joventuts d'Esquerra "Estat Català", de la classe proletària, portem a les nostres entranyes aquell esperit de revenja al despotisme de la classe dels assassins i miserables. La sang de les nostres venes és sang germana dels obrers d'arreu del món i, com podríem nosaltres sortint-se d'aquesta universal família oprimida que lluita aferrissadament per abatè al jou capitalista?

Es per això que protestem del tracte que se'ns fa com a organització i assentem les nostres doctrines. Som collectivistes i dins aquest col·lectivisme admetem la sindicalització de la producció. La força econòmica que representa la producció cal que sigui entregada al Sindicat. El poder polític ha d'ésser el pont d'enllaç, per al dia de lenfortiment total del Sindicat entregant-li tots els ressorts del poder, fent la revolució social. Aquest és l'esperit de les Joventuts d'Esquerra "Estat Català" i aquesta és la tàctica a seguir i que no abandonarem.

Per això, hem recolzat, amb fre-

(Passa a la pàg. 3)

EDITORIAL

Apartaments d'ideari, canvis de criteris o abandonament dels llocs de responsabilitats: no, rotundament no. Som al mateix lloc que érem. Solament que hem passat per unes setmanes convulsives en que les tàctiques distintes lluitaven aferrissadament i que feren restar-les apaivagades els moments d'emoció i d'exteriorització de la protesta més fonda de tots, arran del vil assassinat dels preclars del nacionalisme, germans Badia.

Aquí, la joventut, torna a estar en marxa. Té davant seu els problemes nacionals i locals de la seva organització i torna per tant a la lluita amb més abrandament, si hi cap, que abans. Es per això que procurarem posar les coses en clar i definir la nostra actitud.

Pocs dies després dels fets gloriosos del 6 d'octubre, ens adreçarem a tots aquells homes que, en mig de la pluja de calimnies i injúries que plovia en aquella data contra Estat Català es dreghaven dignes, defensant els principis i ideologies de la nostra organització. Aconseguirem la formació d'un Comitè d'enllaç reorganitzador de les Joventuts d'Esquerra "Estat Català", en moments en que aquest nom era tabú, no solament per gent del republicanisme històric, ans per aquells que fins després del 16 de febrer no s'han recordat del seu pas per l'Estat Català d'abans del 6 d'octubre. Però, això, no fou tot. Es juramentaren els reorganitzadors de les Joventuts que aquestes es portarien endavant solament amb una organització democràtica, contrària, absolutament contrària, a aquella altra que fins el 6 d'octubre va existir, autocràtica, o sigui de comandament dels de dalt damunt dels de baix.

Per això, quan ara ens diuen que som de l'organització de després del 6 d'octubre, ens sentim orgullosos, encara que en siguem vells militants, perquè la nostra concepció de les Joventuts i de tota cosa orgànica, és la de l'expressió pràcticament de la democràcia pura. Els organismes dirigents han d'ésser elegits d'abaix a dalt i en cada moment han d'executar els mandats dels militants.

Amb aquest nou corrent orgànic, i amb l'ideari de Macià al fons del cor, assumirem aquest treball esforçat de portar a terme la reorganització de les Joventuts durant el període dictatorial del bienni negre. Sofrirem persecucions, empresonarem militants en actes violents de protesta pública contra aquell govern feixista que ens anorreava. De tot en sortirem enfortits. Els quadres respondran com un sol home. Recordem que l'única protesta rebel al carrer que es féu el dia que es jutjà el Govern de Catalunya al Tribunal de Garanties, la portà a terme la nostra organització, fixant a les parets uns pasquins que el fiscal al servei del Govern feixista titllà de "separatistas y excitación a la rebelión". Defensàvem solament que el Govern popular de Catalunya no el podia jutjar un Tribunal facciós, sinó el poble de Catalunya. Potser no seria en va recordar que ni l'E. R. de C. ni cap partit de Catalunya no féu res en aquella diada històrica. Amb tot, a nosaltres ens costà el caure entre reïxes diversos militants nostres.

I aquesta va continuar essent la nostra línia de conducta. El repartiment de segells pro-presos i de la nostra organització portà igualment homes a la "torre" sota el jou de l'ex-director de la presó, Rojas (el bot-xi). A tots els caiguts la nostra organització els atengué com mai s'havia fet en la història d'Estat Català.

De sobte, el triomf memorable del 16 de febrer. La nostra organització, fent un front comú amb les demés joventuts proletàries, es mantingué tot el dia al carrer disposats al que fos necessari pels alts interessos que convenien a Catalunya. Malauradament, les victòries porten un corrent d'immigració a les organitzacions triomfants, i la nostra es vegé augmentada de tal manera per tota mena d'homes, amb un devassall de mèrits contrets en aquell darrer període, i que s'intitulaven els veritables definidors i orientadors de l'Estat Català. Això portà un estat convulsiu durant unes setmanes que acabà per trencar-se violentament les dues tendències. La nostra, la mateixa de sempre, d'ençà de la reorganització portada en el transcurs del bienni negre, i la d'ells, la d'abans del 6 d'octubre, amb comandaments filo-feixistes i amb casernes centrals. Per

Per la depuració de les Joventuts. Per les llibertats pàtries.
Tothom al II Congrés Nacional Ordinari